

Мила чете „Прощапалникъ“, отначало тихо, а после все по-силно и по-силно.

Жоро (сърдито) Мила! Какво си се развикала тамъ? Я мълчи!

Мила. Бре! Уча си урока по четене! Нѣма да чета на умъ!

Жоро. Чети по-ниско! Какво си викнала, колкото ти гласъ държи: бѣръ, бѣръ, бѣръ, бѣръ — главата ми грѣмна!

Мила. Като не искашъ да слушашъ, запуши си ушитѣ!

Жоро (гнѣвно скача и тича къмъ Мила). Азъ ще ти запуши ушитѣ, че да не можешъ да ги отпушишъ!

Мила (тича). Мамо-о-о! Мамо бе! Ела вижъ Жоро! Не ми дава да си уча урока!

Влиза майката.

Майката. Какво е това отъ васъ бе? Засрамете се! За нищо нѣщо очитѣ ще си извадите. Не давате спокойствие на баща си да си дремне! Ехъ да се пробуди, мила мале, ушитѣ ви ще откажне!

Мила (плачливо). Мамичко, азъ си чета урока по четене, а той ми се кара, защо чета и иде да ме бие отгоре на туй!

Жоро. Я, какъ лъже! Азъ ѝ се скарахъ отпърво да не чете така високо, пѣкъ тя ми отвѣрна...

Майката (нетърпеливо). Да мълчишъ! Какво ще ми се оправдавашъ! Знамъ те азъ каква си закачка!

Жоро (обидено). Ти все нея защищавашъ! Нали е момиче, нея по-вече обичашъ!

Майката (на излизане). Колкото нея, толкова и тебе! Да стоите мирно! Да не съмъ ви чула гласоветѣ, зеръ инъче, зле ще се разправяме! (Излиза).

Жоро (къмъ Мила заканително). Тѣ ще излѣзатъ нѣкѫде! Тогава ще те научи батю ти Жоро!

Мила (троснато). Бре! И отъ тебе ще ме е страхъ! (Изплезва се и избѣгва).

Жоро (сѣда сърдитъ и пише).

Влиза Мария съ фърфалакъ въ ржка.

Мария. Жоро, вижъ какво намѣрихъ като метѣхъ двора! Рекохъ си: „Ехъ, че играчка за Жорето!“

Жоро (скача радостенъ и взема фърфалака отъ ржката ѹ). Я гледай! (разглежда го, навежда се и почва да го върти). Спи, спи! . . .

Мария (излиза и тичешкомъ се връща). Майка ти иде! Майка ти! Скрий фърфалака! Бѣрзо сѣдай да пишешъ, че ще ти се кара! (Излиза).

Жоро (скрива фърфалака въ джеба си. Бѣрже сѣда и смѣта гласно). 682×605, теглимъ черта и пишемъ знака. Петь по две прави 10, петь по осемъ (вдига глава, чука молива по носа си и мисли) а, да! — 40!